

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2008, č. j. 2008/13600 - 54, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2009, č. j. 6 Ca 138/2008 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 22. 12. 2009, kterým bylo pro nezákonnost zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2008, č. j. 2008/13600 – 54, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně a současně potvrdil rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce v Opavě (dále jen „správní orgán“), kterým byla

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění („dále jen zákon č. 106/1999 Sb.“), odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí kopií všech pravomocných rozhodnutí správního orgánu o pokutách udělených právnickým osobám za správní delikt podle zákona č. 251/2005 Sb.

II. Kasační stížnost

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že ve svém rozhodnutí nevzal v úvahu, že žalobkyní požadované údaje mohou být chráněny instituty, jakými jsou omezení práva žadatelů na informace a ochrana citlivých údajů, přičemž upozorňuje na skutečnost, že v rozhodnutích správního orgánu se často uvádí skutečnosti týkající se citlivých osobních údajů anebo obchodního tajemství zaměstnavatelů, které by mohly být žadateli o informace nebo třetími osobami zneužity. V této souvislosti stěžovatel výčtem jednotlivých ustanovení poukazuje na aplikovatelná omezení informační povinnosti daná zákonem č. 106/1999 Sb., zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů a zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, či na povinnost mlčenlivosti pracovníků správního orgánu vyplývající ze zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“).

III. Vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze spisu

Z předloženého spisového materiálu bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že dne 14. 1. 2008 se žalobkyně obrátila na stěžovatele s žádostí o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. spočívající v zaslání kopií všech pravomocných rozhodnutí správního orgánu o pokutách udělených právnickým osobám za správní delikt podle zákona o inspekci práce. Správní orgán žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 30. 1. 2008, č. j. 167/1.30/08/14.3, podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl s odůvodněním, že požadované kopie rozhodnutí nemohou být žalobkyni poskytnuty, neboť by se jednalo o nahlížení do spisu dle ustanovení § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a žalobkyně, jako osoba, která není účastníkem správního řízení, by musela prokázat právní zájem nebo jiný vážný důvod, což v žádosti neuvedla.

S uvedeným názorem prvostupňového správního orgánu se posléze plně ztotožnil stěžovatel, který rozhodnutím ze dne 11. 3. 2008, č. j. 2008/13600 – 54, odvolání žalobkyně zamítl.

V. Řízení před městským soudem

Městský soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že úvaha stěžovatele o tom, že žádost o kopie určitých rozhodnutí ze správních spisů není žádostí o informace obsažené v těchto rozhodnutích, ale žádostí o nahlédnutí do spisu, není správná ani důvodná. Uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb. stanoví případy, kdy je přístup k informacím omezen či vyloučen, není však paušálně stanoveno, že by správní řízení v dané věci bylo překážkou zpřístupňování informací. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 8 As 34/2005 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, a dospěl k závěru, že žádost žalobkyně považuje jednoznačně za žádost o sdělení informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Stěžovatel bude v dalším řízení povinen její žádost posoudit s ohledem na příslušná ustanovení tohoto zákona.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud měl při svém rozhodování zohlednit v úvahu připadající omezení, která by se v daném případě mohla na poskytnutí informací požadovaných žalobkyní vztahovat. Oproti argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém jako jediný důvod pro neposkytnutí požadované informace stěžovatel ve shodě se správním orgánem označil ustanovení § 38 správního řádu upravující nahlížení do spisu, tak zcela nově upozornil na nutnost zohlednit při posouzení žádosti žalobkyně o informace a rozhodnutí o ní další faktory omezující informační povinnost, jakými jsou kupříkladu ochrana osobních údajů či obchodní tajemství. K takto koncipované stížní námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že základní charakteristikou správního soudnictví je kasační retrospektivní přezkum správních rozhodnutí. Předmětem soudního řízení správního je tedy revizní přezkum správního rozhodnutí v podobě, v jaké bylo vydáno, včetně přezkoumání důvodů, na nichž je rozhodnutí o odmítnutí žádosti založeno. Správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydaném správním orgánem dle zákona č. 106/1999 Sb. hodnotí v mezích žalobních bodů obsah napadeného rozhodnutí. Při této přezkumné činnosti

není oprávněn aktivně upozorňovat na případné další důvody svědčící pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace; v žádném případě nemůže též zasahovat do činnosti správního orgánu nahrazováním důvodů rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu je potom založena na přezkumu rozhodnutí krajského soudu, a to včetně skutkových a právních východisek, o která své rozhodnutí krajský soud mohl opřít.

V projednávané věci je nutno konstatovat, že stěžovatel důvody pro omezení informační povinnosti tvrzené v kasační stížnosti neuvedl do odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedením dalších důvodů pro případné odmítnutí žádosti o poskytnutí informací až v soudním řízení (dokonce až v řízení o kasační stížnosti) logicky není nijak změněna podoba odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je předmětem přezkumu soudu. O tyto až následně doplněné důvody není opřen výrok napadaného rozhodnutí, žalobkyně s nimi nemohla polemizovat, nemohla proti němu vznést své námitky, v důsledku čehož se k těmto v rozhodnutí nepřítomným důvodům nemohl vyjádřit ani městský soud v řízení o žalobě. Stejně tak nemohou být tyto skutečnosti meritorně přezkoumány ani Nejvyšším správním soudem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že rozhodnutí městského soudu *"postrádá oporu v zákoně o svobodném přístupu k informacím, neboť soud neodlišil informace, které jsou poskytovány bez omezení a informace, jejichž poskytování je omezeno v zákoně na ochranu osobních údajů či obchodním zákoníku, kde určité informace požívají ochrany před zneužitím"*. Nejvyšší správní soud k tomuto tvrzení v souladu s výše uvedenými závěry zdůrazňuje, že stěžovatel vydal své rozhodnutí na základě závěru, že v dané věci nemá být zákon č. 106/1999 Sb., tj. zákon o svobodném přístupu k informacím, vůbec aplikován (strana 2, odst. 3 písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného), neboť žádost žalobkyně není žádostí o poskytnutí informací, ale žádostí o nahlédnutí do spisu, která má být vyřízena dle § 38 správního řádu. Jestliže tedy prvotně on sám neshledal, že bylo žádáno poskytnutí informace a mělo být postupováno dle zákona č. 106/1999 Sb., a naopak uvedl, že dle tohoto zákona postupovat nelze, pak není zřejmé, proč vytýká městskému soudu nesprávné rozlišení druhů informací dle tohoto zákona. Tato námitka nemohla být proto shledána důvodnou.

Pokud stěžovatel změnil názor a domnívá se, že se jedná o žádost o poskytnutí informace, avšak jsou dány důvody pro omezení práva žalobkyně na jejich poskytnutí z důvodů uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb., potom je povinen takto koncipovat i své rozhodnutí, včetně důvodů pro tento závěr.

V. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží

z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu